

השיעורים נמסרים באולפני "קול הלשון" וניתן לצפות בהם באתר, או להקשיב בטלפון 03-6171111 ולהקיש ברצף (משמאל לימין): # 41670658 *
לתגובות והארות, ולקבלת הגליון בקביעות: a0527652027@gmail.com
הפקת הגליונות כרוכה בהוצאת משאבים רבים של עריכה וגרפיקה, ניתן להשתתף בעלויות ובזכויות!

שיעורי "טעימות" מיועדים ללומדי הדף היומי המבקשים להעשיר את הלימוד עם "נושא מעניין לקחת הביתה". הם כוללים נושאים לדיון, פולמוסים, חיזוקים, לקחים, קושיות, הקשרים לפרשת השבוע והמועדים, ועוד ועוד. מטרת השיעורים לעורר שיח תורני גם לאחר שהלימוד הסתיים. בבית או בעבודה, עם האשה או הילדים, בשבתך בביתך ובכלתך בדרך.

עם הרב אברהם משה הלוי רוט
להערות והוספות: a0527652027@gmail.com

ורוחנית מאד, היא כמו ריח שמתפשט אף לרחוקים ביותר – על כן, עלמות אהבוך, לכן גם הגויים אוהבים את התורה שבכתב.

למדנות | תורה שבכתב – לימוד בביטוי שפתיים

הלימוד של תורה שבכתב, היא עבודה בפני עצמה. אין זה לימוד גרידא אלא קריאה. זה החלק היחיד בתלמוד תורה שיש בו משמעות לצורת הדיבור, ואפילו לניגון. כאשר לומדים מקרא כראוי צריך לקרוא אותו בטעמים, ובסדר נכון. נחשוב לרגע על מצות קריאת שמו"ת: אנו קוראים פעם אחת

בתורה שבכתב - הקריאה מתורת ה' היא חלק מצורת המצוה.

'וידבר ה' אל משה לאמר', ואז חוזרים וקוראים 'וידבר ה' אל משה לאמר', ומשלשים: ומליל ה' אל משה למימר. מה טעם בזה?

בתורה שבע"פ לא תתכן מציאות כזו, שיהא טעם לומר משפט אחד ג' פעמים זה אחר זה, 'אמר אביי' 'אמר אביי' 'אמר אביי', כי העיקר הוא הלימוד וההבנה. אבל בתורה שבכתב - הקריאה מתורת ה' היא חלק מצורת המצוה. לכן לכתחילה יש לקרוא בטעמים שהגיעו אלינו מעזרא הסופר.

לדוגמא: המגיד הוכיח את הבית יוסף על שקורא שמו"ת במהירות. והנה, מי שלומד גמרא במהירות אין בזה חסרון, אם אין זה מפריע להבנתו, אדרבה, אולי יש בזה מעלה שהוא מספיק יותר דפים בשעה. אבל המקראות צריכים לקרוא אותם בדרך מיוחדת, בנעימה, בנחת, במתיקות. כי מצוותם היא ב'קריאה'.

לכן כתב הגר"ז בשו"ע הרב שגם מי שאיננו מבין מה שאומר

התעוררות | לימודו תנ"ך!

ב"טעימות" דף ד' כתבתי על כך שידעית ביאורי המקראות הינם מעלה וקישוט לתלמיד חכם, אך היא איננה בסיס ותנאי בשביל להיות גדול בתורה.

סגנון הדבר חרה ליד"נ יקירי **רבי ישראל מאיר הירש** אשר הכה אותי בית מאהבי בטענה שלא מספיק הבלטתי את הגדולה והחשיבות של לימוד התורה שבכתב.

הדף שלנו הוא הזדמנות לפייס אותו, ולרשום כמה נקודות על חשיבות לימוד התורה שבכתב. שכן בדף זה אנו לומדים שרבי ותלמידיו היו לומדים באופן קבוע את כתבי הקודש ומיד כשסיימו ספר אחד פנו להתחיל ספר הבא כפי חשק ליבם.

לא היתה זו קריאה בעלמא [כמו שצידדתי לעיל שם שעיקר מצות לימוד תורה שבכתב הוא בקריאה ולא בהבנה] שהרי מבואר שרבי היה דורש להם את הפסוקים, וכשהגיעו ל"בתורת ה' חפצו" דרש להם שאין אדם לומד תורה אלא ממקום שליבו חפץ.

יתירה מזו, אילו הלימוד היה "קריאה בעלמא", לא שייך בזה כ"כ "ליבו חפץ", וכי מה אכפת לו איזה מקראות הם קוראים [והרי בין משלי לתהלים אין אפילו חילוק טעמים... ששניהם נכללים בטעמי אמ"ת הייחודיים...] אלא בוודאי היה ביניהם הפרש בחפץ ליבם כלפי התוכן הנלמד, האם להתעסק בלימוד תהילות ה' או בלימוד חכמה ומוסר.

תופעה | מדוע הגויים נמשכים אל התנ"ך?

הגאון מווילנא בשיר השירים מסביר את הפסוק 'לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על כן עלמות אהבוך', שהריח מחמת שהוא דק ורוחני הוא מתפשט למרחקים, ואילו הדברים המוחשיים והגופניים יותר כמו חוש הטעם והמישוש הוא אינו מתפשט אלא למי שהוא נועד.

כך התורה שבעל פה נחשבת כמו אוכל של האדם, היא דבר מוחשי כמו נשיקה, ולכן היא מיועדת רק לישראל 'שקני מנשיקות פיהו', אבל התורה שבכתב בגלל שהיא כל גבוהה

וצריך להבין, הרי הם בדרך לקבל התורה בהר סיני, ומה אירע להם פתאום שהיו זקוקים לתקנה מיוחדת של קריאת התורה? והרי הם היו באמצע להמתין לקבלת התורה!

ועוד, הרי במרה נצטוו על סוגיות שלמות וחשובות בתורה "כיבוד אב ואם, שבת ופרה אדומה", כמו שכתוב "שם שם לו חוק ומשפט", ולשם מה הוזקקו עוד לתקנת קריאת התורה? וכי לא די ללמוד סוגיות עמוקות אלו להשביע רעבונם?

אלא שהתורה נמשלה ללחם ולמים. התורה שבע"פ היא לחם ובשר, היא משביעה את האדם. אבל אם אין האדם קורא מקראות בתורה, הוא נהיה 'צמא', ייבש. חסרה לו לחלוחית. **פשטי המקראות הינם 'מים'.** ראה באור החיים פרשת וירא יח,ד.

קריאת פסוקי התורה ושאר ספרי המקראות הינם כמים קרים על נפש עייפה. כמו שביארנו שהיא קריאה מתוקה ומרעננת. באהבתה תשגה תמיד.

גם כאשר אדם בדרך לקבלת התורה, או תוך כדי עיון בסוגיות עמוקות שבתורה שבע"פ, אין בזה בשביל ליתר את הרויית נפשו במימי המקראות.

עיון | "ליבו חפץ" - גם ביחס לסדר הלימוד?

בדרך כלל אנו מבינים את המושג "ליבו חפץ" – באיזה שטח תורני נפשו חושקת להשקיע את מגמתו ועיונו. אבל בדף שלנו אנו מוצאים חידוש: גם כשהלימוד הוא עקבי ורציף של כל ספרי הקודש, ספר אחרי ספר, מכל מקום היה שיין המושג "ליבו חפץ" לגבי הסדר של הספרים שילמדו, האם להקדים את תהילים או את משלי. למרות שהם בלאו הכי עומדים ללמוד גם תהילים וגם משלי, אבל עליהם לעשות זאת לפי הסדר שחושק בו ליבם.

מה מאד מתאים הדבר שרבי הוא שדרש להם זאת, שהרי גם לגבי חיבור המשניות למדנו שלא עסק בהם רבי לפי הסדר אלא לפי מה שחפצו התלמידים. הרי שגם בעניין סדר המסכתות שיין "ליבו חפץ", אף שבלאו הכי בא רבי ללמוד את כל שישים המסכתות.

מושג | לימוד בגירסא

בדף שלנו אנו לומדים על מושג שכמעט נשכח בימינו "לימוד בגירסא". למיגרס והדר למיסבר. יש לשער שהסיבה שנשכחה מעלת הגירסא היא גם מפני שאיסור שכחת התורה בימינו אינו חמור כל כך, מפני שהספרים מצויים לכל,

מקיים מצוות תלמוד תורה בקריאת המקראות. אבל בתורה שבע"פ אם איננו מבין – איננו מקיים מצוה בקריאה ללא הבנה.

פנימיות | באהבתה תשגה תמיד – תורה שבכתב

התורה בכתב היא כמו תכשיטי בשמים שמקשטים ומבשמים את האדם. חז"ל אמרו שת"ח צריך להתקשט בכ"ד ספרי הקודש כמו כלה שיש לה כ"ד תכשיטים.

הכוונה שידיעת התורה שבכתב, מקשטת את האדם. היא מעניקה לו רוממות מיוחדת, חן נפלא.

אדם צריך לשאוף לרכוש ידיעות נכבדות גם באיוב, בספר קהלת, ספר משלי, יחזקאל, ישעיהו וכו' אוצרות שלימים תענוג שמיימי.

הגר"א אומר במשלי על הפסוק 'אילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת, באהבתה תשגה תמיד', זה כנגד הפרד"ס, 'אילת אהבים' – כנגד הזיווג, אילה רחמה צר, והוא כנגד חלק הסוד. זוהי אמנם הקירבה הגדולה ביותר, אך היא איננה רצופה אלא מעת לעת. 'יעלת חן' – כנגד הנישוק, חן הפנים, והוא כנגד חלק הרמז, שהוא אמנם שכיח יותר מלימוד הסוד, אבל עדיין איננו בכל עת. 'דדיה ירווך בכל עת' – הוא חלק הדרש, דרשות חז"ל הם עיקר תורה שבעל פה והאדם מתמלא מהם בכל עת ועת, **'באהבתה תשגה תמיד' – הוא חלק הפשט,** הוא אמנם אינו בדרגת קירבה כמו עמל הסוגיא או לימוד פנימיות התורה וסודותיה, אבל יש לו את המעלה של **התמידיות.**

לא תמיד יש 'מוחין' להעמיק בפנימיות התורה, יש פעמים שקשה גם להעמיק בסוגיא בגמרא, **אבל לפתוח חומש או יהושע, שיר השירים או משלי, זה תמיד מתוק. באהבתה תשגה תמיד.**

חיזוק | מקרא – מים קרים על נפש עייפה

כאשר בני ישראל יצאו מים סוף לעבר הר סיני, לקבלת התורה, נתקפו לפתע בציימאן גדול לתורה, "וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים", וכמו שדרשו חז"ל בבבא קמא: וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים – דורשי רשומות אמרו: אין מים אלא תורה, שנאמר: הוי כל צמא לכו למים, **כיון שהלכו שלשת ימים בלא תורה נלאו,** עמדו נביאים שביניהם ותיקנו להם שיהיו קורין בשבת ומפסיקין באחד בשבת, וקורין בשני ומפסיקין שלישי ורביעי, וקורין בחמישי ומפסיקין ערב שבת, **כדי שלא ילינו ג' ימים בלא תורה!**

להאיר אורו של משה רבינו ע"ה בעל השמועה, בבית השונה בו.

והש"ס היה רגיל רבינו הגר"א לחזור מידי חודש בחדשו, וכמש"כ בהקדמת המו"ל של חידושי אגדות ברכות, שהיה מסיים כל הש"ס בכל חודש, ונותן לבני מדרשו לסיים כל אחד מהם מסכת אחת מן הש"ס עד שהיו מסיימים גם הם כל הש"ס ביחד בכל חודש, והוא היה מסיים כנגדם, ואומר הדרן מנגלה לנסתר ע"ש, וכ"כ בעליות אליהו שהיה חוזר כל התלמוד בבלי כל חודש, ובהקדמת נכדו לפירוש הספרא דצניעותא כתב 'הוא אשר עמלו בתורה, לחזור על תלמוד בבלי מידי יום מאה דפים, לבד שיעורים אחרים בנגלה ובנסתר, אמרו עליו כשהיה ישן היו שפתותיו דובבות בדברי תורה מרוב הרגלו לחזור על משנתו יומם ולילה מאין הפוגות'. וכך אמרו על תלמידו הקדוש ר' זלמן, שהיה רגיל לחזור על תלמודו ת"ק ות"ר פעמים כו', (כמוזכר הרבה בתולדות אדם).

מעשה רב | לימוד בגירסה אצל רבותינו

וכך היה הדבר נפוץ מאד בכל הדורות, ולמשל רבינו המהרש"ם זצ"ל שכל הדבר הקשה היו מריצין אליו כידוע וכנראה מאלפי תשובותיו בשו"ת מהרש"ם, אע"פ כן היה רגיל לקבוע עצמו לגירסת הטור מתחילתו לסופו, והעיד על עצמו שסיימו ד' מאות פעמים, ומאחר והמהרש"ם נפטר בגיל ע"ה, נשאר לחשב כמה פעמים היה מסיים הטור בכל שנה, ואם נשער שנהג כן לערך חמישים שנה, הרי היה מסיים בכל שנה כשמונה פעמים כל הד' טורים.

וגירסת הש"ס פעמים הרבה, אינה רק בכדי שלא לשכח תלמודו, אף שהוא ענין נכבד מאד, אבל יש בגירסה ענין עמוק יותר, כי הלימוד בגירסה באופן שהדברים הולכים ומפכים וזורמים בזריזות, אינו רק היכי תמצוי לרכוש ידיעות מברחבי הש"ס וכדי למהר נאלצים לוותר על העיון והדקדוק כו', אלא הבקיאיות היא סוג השכלה והבנה מרחבית, ויש השכלה של עיון ויש השכלה של בקיאיות, והדבר דומה למי שמעיין בתמונה מופלאה ומלאה פרטים, שיכול להתבונן ולחקור בכל פרט בפני עצמו, בזכוית מגדלת כו', אבל באמת עיקר יופי התמונה נראית כשרואה את כללותה, כי שמגדיל פרט מסוים הרי אין רואה את הדרה ויופיה כמובן, וכן הוא בלימוד הגירסה, כי התפיסה והראיה הכללית שיש לכל הש"ס אינה דומה למי שמעיין בפרט מסוים, ובכל פעם שחוזר ושונה בנעימה וזמרה, הרי מתחדש לו בהירות וטעם חדש, (ובאמת כמדומה שזהו תנאי ברור לגירסה, כי אם גורס ולבו בל עמו, ולא נתחדש לו ונתבהר לו איזה ענין, אז באמת צריך להפסיק כי אין בזה חפץ, ולהמשיך בלימוד מסכת אחרת כו').

ורבינו הגדול הגר"ח מבריסק זיע"א שעל דמותו חונכנו וגדלנו, אמרו עליו שהיה גורס בכל יום כמה עשרות דפים, וזכורני כי

כפי שכתבו בשם הגר"ח מוולאז'ין, ולכן פחות טרחו בשינון הגירסה ויותר עמלו בעיונה של תורה.

הקטעים הבאים אודות מעלת הגירסה לקוחים מתוך מאמרי "כבוד מלכים" שרשם כבוד אחי, מרא דכולא תלמודא, הגאון רבי אלימלך הלוי שליט"א:

באמת לימוד בגירסה יסודו בהררי קודש, וכך נראה שמקובל אצלנו מרבינו הגר"א, שכן היה מורה הדרך לעומדים לפניו, וכמש"כ במעשה רב אות ס', כמה הוראות ופרטים שהיה מורה הגר"א בעניני הגירסה 'ללמוד פרק משניות ולחזור היטב, ללמוד רב אלפס בכל יום ולחזור היטב כו' ללמוד גמרא שני דפין בכל יום עם פרש"י ולחזור היטב, ללמוד שו"ע או"ח ולחזור היטב בכל יום ויום, ללמוד מסכתא על פה כו', אלא שהזהיר שישים הגורס מבטו לעצם הלימוד וילמוד בהנאה וחשק ולא יחשב רק לסיים, וכמש"כ במשלי פרק יז פסוק כד, את פני מבין בחכמה ועיני כסיל בקצה ארץ 'כלומר המבין אינו רואה לקפוץ אלא מבין מה שלפניו, אבל הכסיל עיניו לקצוי ארץ בעת יתחיל ללמוד עיניו ייחלו לסיים הש"ס או המסכת כו', והענין שבעולם יש ג' דברים טוב ערב ומועיל כו', וכן בעניני עולם הבא, ערב – הוא הלומד כדי שיקראנו רב, ומועיל – הוא העוסק בתורה כדי לידע כל דין לאמתו, זה הלומד אין טוב לו בשעת עסקו אלא אח"כ כשידע הדין, אבל הלומד כדי לקיים מצות בוראו ית' טוב לו ג"כ בעת שלומד ועושה מצות הבורא יתברך במה שלומד, וזה שכתוב אין טוב לאדם, פירוש הטוב אינו באדם, שיאכל וישתה, שיעסוק בתורה ובמצות, והראה את נפשו טוב בעמלו, פירוש אלא אם כן הוא מראה לנפשו טוב בעת עמלו, וזה שכתוב את פני מבין בחכמה, שהמבין רואה את חכמה שלפניו ונהנה ממנה, מפני שכוונתו לקיים מצות בוראו, אבל עיני כסיל, שלומד כדי לידע הדינים על קצוי ארץ, שאינו נהנה עד שילמוד מה שלבו חפץ ויגמור אותה'.

וכן הזהיר ללמוד מעט ולחזור, ולא לסיים כל הש"ס ושוב ושוב כו', אלא יסיים מסכתא אחת כמה פעמים כו', והעיקר בזה הוא כי גם עבודת הגירסה צריכה להיות במתון ובישוב הדעת, ולא להיות נבהל לסיים ולגמור, אלא לגרוס בקל ובנעימה כמה פעמים ולהמשיך למסכת הבאה ושוב לחזור וכו'.

ורבינו הגר"א עצמו בודאי היה עוסק ועמל בעבודת הגירסה באופן שלא ניתן לשיעור, וכמש"כ בהקדמת רבינו הגר"ח לספרא דצניעותא 'שמעתי מפיו הקדוש, שהיה חוזר הרעיא מהימנא פעמים רבות אין מספר, בשקידה נפלאה מאד, עד שראה עצמו בקי בו בקיאיות נפלא לספור אותיותיו ממש, אז פנה עצמו ללימודים אחרים בנגלות ונסתרים, וחלום לו שמשוה רבינו ע"ה היה בביתו ונסתלק', ובפשוטו נראה בפשר החזיון של הסתלקות משה רבינו ע"ה, כי אף דודאי עשה רבינו כהוגן במה שפנה עצמו ללימודים אחרים וכדת של תורה, מ"מ הראו מן השמים דיש בהפסקה זו בחינה של הסתלקות ההארה, כי כל לימוד קובע ברכה והארה בפני עצמו, וגירסת הרעיא מהימנא בקדושה ובטהרה בכוחה

רבי צבי פסח עומד כאשר רגלו אחת על הארץ והרגל השניה על הכסא – כנראה בשביל שלא יירדם – הוא אוהז מסכת שבת ומשנן בהתלהבות, הצצתי וראיתי שהוא אוהז בסוף המסכת... הוא שמע את שאלתי והשיב מה שהשיב ושבת אל דודי צ"ל...

סיפרתי לדודי צ"ל שבתחילת הלילה ראיתי בבמה מדליקין ועתה הוא בסוף שבת, וכי רבי צבי פסח הוא 'מדפדף דפים'! השיב לי דודי: **דע לך שרבי צבי פסח נוהג לסיים בכל ליל שבת את כל מסכת שבת...!**

הרבה שנים היה נוהג רבי צבי פסח ללמוד בכל שבת ארבעים דף ממסכת שבת, אבל לעת זקנותו התחזק כארי לצמוח עוד ועוד והחל לנהוג לגרוס את כל המסכת כל ליל שבת...!!!

מעשה | חזונו של הגה"ק רבי שלמה אסולין זצ"ל

לפני שנתיים ימים הסתלק בסערה הגאון הקדוש רבי שלמה אסולין זצוק"ל. הוא נפטר בקיצור שנים אבל לא בקיצור ימים, בימי הארוכים והגדושים הוא הספיק מה שאחרים לא מספיקים במאתיים שנה. הוא שילב בקיאות נדירה בכל חלקי התורה עם גאונות וחריפות לא רגילה. אלפי למדנים מתענגים על ספריו בכל חלקי התורה. אני הקטן זכיתי להשתתף מעט בכתובת קצת משבחי בקונטרס **"ויהי ככלות שלמה"**.

לגאון הקדוש הזה היה חלום ש'תפס' את כולו. הוא הלך בעולם כשהוא נושא בחדווה שקים מלאים וגדושים של כל חלקי התורה, וליבו יצא מרחמים על האברכים הרבים שלומדים בשקידה ימים ולילות, אבל לא זוכים 'לקנות אותם', כאילו יש להם חורים בשקיהם והכל 'מטפטף' החוצה. בכל 'זמן' הם מבררים ומלבנים מסכת או סימן טור בית יוסף, אבל כעבור שנה או שנתיים הרוב נשכח, וההרגשה של הלומד שאת עמלו נשא הרוח.

זה כאב כל כך לצדיק הקדוש, לא רק בגלל שזה כואב, כי אם בגלל שהוא ידע ש"בכיסו" נמצא הפתרון המבריק: **לקבוע סדר ייחודי של שלוש שעות ביום (אחה"צ או ערב) שבו ילמדו בכל יום שבע דפי גמרא, כל שנה יסיימו את הש"ס ו... יתחילו שוב, ו...שוב...**

אני מדבר, כך אמר בעיניים נוצצות, על אברכים מצויינים ולמדנים שבמשך כל שעות היום לומדים בעיון והעמקה, הסדר הזה יעניק להם "מנוע טורבו" לצמיחה ועליה באמצעות סדר ייחודי של גירסת הש"ס, חזור ושנן...

ידיד נפשי יבלחט"א, חתנו האהוב, היה נאנח בכל פעם כשהוא צ"ל ניסה לדרבן אותו לזה: מורי וחמי, אתה גאון, ולכן אתה יכול ללמוד שבע דפים בשעתיים-שלוש, אני איש פשוט... בתגובה היה הוא צ"ל "מתחנן" ממש שיאמין לו:

ראיתי בעובדות והנהגות, דהיה מנהגו כל כמה חדשים לחזור על הש"ס בהספק של שמונים דף ליום, והיה אומר שמי שלא יודע ובקי בש"ס הרי פלפולו פלפול הבל כו', והענין הוא כנ"ל, שאין הגירסא ענין נוסף על ההבנה, אלא צורת הבנה מרחבית וגדולה, ויותר מכך, גם העסק בעיון וחקר ההלכה, צריך להעשות מתוך מרחבי ידע, ובאופן שהדברים זורמים והולכים מחיל אל חיל, והנה רבינו היה מוסר שיעור יומי כל יום על דף אחר, ובכל יום היה מדבר עם בחירי תלמידיו בלימוד, ומתוך כך היה יוצא השיעור כו', לא שהיה עומד בסוגיא אחת חודש ימים.

והאריכות בזה למותר, כי כמעט וכל גדולי ישראל השתבחו ברוב גירסתם, והיו יושבים וגורסים ושונים יומם ולילה, והרבה מהם לא זכינו כלל להכיר מאור תורתם, וזכרונם שראיתי בספר השיחות של **הרבי השפע חיים זיע"א** דבר פלא, סיפר שלמד אצל זקן אחד, שהיה שונה כל סדר מועד (גמ' רש"י תוס'!) בכל שתי שבתות, היינו שבשבת אחת היה לומד שבת עירובין פסחים, ובשבת השניה שאר המסכתות (לערך כארבע מאות דף בשבת אחת), וכך היה חוזר עשרים וחמש פעמים בכל שנה על סדר מועד, חוץ משאר לימודיו, **וכשהיה מבדיל היו שפתותיו בלות ורועדות ממאמץ הגירסא**, כיון שהיה גורס בקול רם.

עד כאן מתוך מאמרי "כבוד מלכים" מאת אחי הגר"א הלוי שליט"א.

סיפור | גירסתו של הגר"צ פראנק זצ"ל

סיפר הגאון רבי חיים שלמה רוזנטל שליט"א ראב"ד ירושלים: "כאשר נפטר הגאון העצום רבי אליהו ראם זצ"ל, היה זה במוצאי חג השבועות שחל בליל שבת, אני זכיתי להיות השומר ששמר על גופו הטהור בליל שבת. לאחר כמה זמן, בשעות הראשונות של הלילה, התעוררה שאלה (כנראה בענייני טלטול המת?), ודודי צ"ל שלח אותי לבית רבי צבי פסח פראנק שיורה כדת מה לעשות. הוא אמר לי לדפוק בדלת, אך – הוסיף – אם לא תיענה, אות הוא שר' צבי פסח איננו שומע מתוך שקיעותו בתלמודו, ועל כן תפתח בעצמך את הדלת ותיגש לשאול אותו. ואכן בהגיעי לביתו דפקתי ולא נענית, ומשכך פתחתי את הדלת וראיתי שקוע בלימוד סוגיא בסוף פרק במה מדליקין, כאשר ראה אותי אמר לי 'גוט שבת חיים שלמה, מה בפך?' שטחתי את שאלתי, קיבלתי את התשובה, ומיהרתי לשוב למצוותי.

והנה, בשעה שלוש בלילה שוב התעוררה איזה שאלה דחופה, שוב אמר לי דודי צ"ל 'גש נא לבית רבי צבי פסח', אמרתי לו 'הלא כבר שלוש בלילה?!' צחק ואמר לי 'רבי צבי פסח לומד עכשיו, תלך תלך...' הגעתי לבית רבי צבי פסח, פתחתי בעצמי את הדלת, וראיתי מחזה שלא ישכח ממני:

זה"ש אצלח להבין בקצב כזה מהיר, אבל, תוך כדי 'תנועה' הופתעתי לגלות שאני מבין הכל! הרגשתי שמחה עצומה שאי אפשר לתאר אותה."

מיזם | הקמת כולל ש"ס "רוח שלמה"

ואז, הגיע היום המד והנמהר בו נשבה ארון הקודש וחזרה נשמתו הטהורה לצור מחצבתה. פתאום הבנתי, אומר חתנו רבי שמעון ועקנין, שהוא בעצם השאיר לי צוואה ברורה: לממש את חזונו הגדול להקים דור של תלמידי חכמים למדנים ובקיאים בכל התורה.

בימים אלו עמל רבי שמעון לגייס בסיס כלכלי לקיום הכולל הקדוש "רוח שלמה" ללימוד שבע דפי גמרא ביום (בסדר של 2-3 שעות) עבור אברכים מצויינים העוסקים בלימוד עיוני ומעמיק במשך שאר שעות היום.

והנה, הגה"ק רבי שלמה זצ"ל רשם בצוואתו המרטיטה כך:

"...ועתה יש לי להודיע לכל ידידי ואהובי נשמות ישראל היקרים לי מאוד, שהיות וסבלתי הרבה בחיי הן בידוע והן מה שלא ידוע, ולא מצאתי שום נוחם בצערי, אמרתי לרשום שורות אלו.

אין אתי יודע מה יהיה עמי לאחר פטירתי, אבל רצוני חזק להיות משען ומשענה לכל הסובלים ייסורים בין ברוחניות ובין בגשמיות, ואפילו למי שיחשוב שהוא הרשע הכי גדול. לכן, מתוך מחשבה רק להועיל ולא לצער כלל, אם אפשר שכל מי שירגיש צער הן בגשמיות הן ברוחניות, ימחול נא להיכנס לחדר בבית לבד, ולהדליק עבור נשמתו ולומר אני מדליק נר זה לעילוי נשמת פלוני בן פלוני [רבי שלמה ב"ר מאיר] ויפרש את בקשתו ויוכל לשפוך את ליבו על יד הנר ככל מה שירצה הן באריכות הן בקצרה, ואפילו אם יחשוב שהוא רשע ופושע גדול, יש בליבי מקום לכל מי שחושב שהוא רשע ופושע לשמוע דבריו באריכות, ולא יחוס על טרחתי אלא יחוס על עצמו.

ואם יהיה אפשרות בידי להועיל - ארצה מאוד להועיל, ואם לא אוכל להועיל - אקווה לעטוף אותו באהבה וחיבה ולתת לו בלב תנחומים ותקווה טובה. ואם גם זה לא אוכל, מקסימום הפסיד נר קטן ולא טרח הרבה.

אינני גאון בכלל, אתה חושב שאני גאון בגלל שאני גורס את כל התורה שוב ושוב... זה נותן עוצמות ורוממות שלא תיאמן. תנסה בעצמך ותראה איך גם אתה נהיה 'גאון'...

בהזדמנות אחרת הוא פירט יותר: זה כמו להסתכל על תמונה נוף גדולה, בפעם הראשונים העיניים קולטות רק את הפרטים המרכזיים, מפל מים על רקע הרים מושלגים. בפעם השניה מגלים שיש גם כמה ברווזים משייטים באגם, ובפעם השלישית 'מגלים' לפתע את החיפושית שמהלכת על אחד הענפים... ככה זה כשבאים להתבונן ב"תמונה הגדולה" של כל התורה כולה. בתחילה יש פרטים רבים שלא שמים לב אליהם, אולי בפעם הראשונה לא תצליח לתפוס את כל הפרטים, רק את הנקודות העיקריות שבכל סוגיא וסוגיא, אבל בשנה השניה תבין את מה שלא הבנת בשנה הראשונה, ובשנה השלישית - כבר תרגיש "א ש"ס ייד" - יהודי יודע ש"ס.

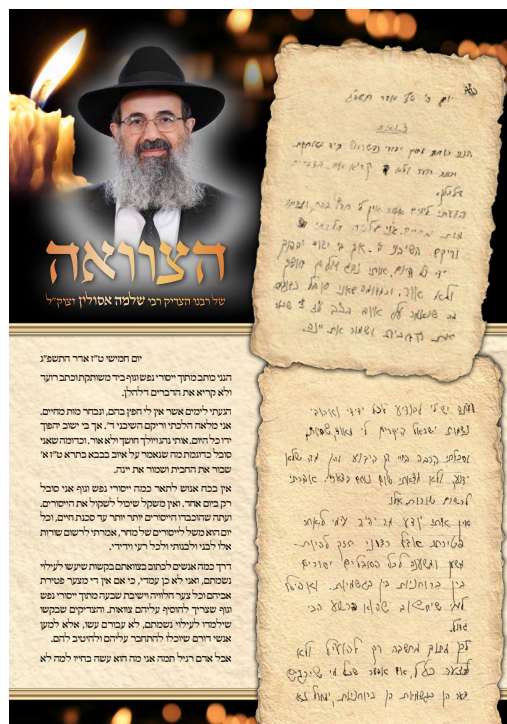
מי שלא רגיל לזה, לא יודע כמה זה מתוק. גרסה נפשי לתאבה אל משפטך בכל עת" היה מצטט את הגמרא שלנו בתשוקה אדירה, ללמוד וללמוד וללמוד, לשחות במים אדירים, צלולים ומטהרים, לראות את המרחבים האינסופיים של ים התלמוד ולהרגיש שהכל "בידייך" שלך, רק תושיט יד...

גבורה | הקמת הכולל הקדוש

ואז הגיע המחלה הנוראה... העולם קרס על הרב זצ"ל, ייסורים עצומים סבבוהו, הוא נאנק בכאבים לא נתפסים, אבל משהו בער בו, הוא הרגיש שהוא חייב להגשים את חלומו הגדול. הוא שיתף את חתנו מתוך ייסורי תופת: עז רצוני לפתוח כולל כזה, המיועד לאברכים מצויינים ולמדנים שיקדישו שלוש שעות ביום ללימוד שבע דפי גמרא. ברצוני לקרוא לו "גרסה נפשי".

הוא ביקש להתחיל לפחות לצעוד פסיעה אחת, ולהקים את הכולל עבור... אברך אחד! אותו אברך מצויין מספר: "התחלתי ללמוד שבע דפי גמרא ביום, והרגשתי בגן עדן עלי אדמות. לא ידעתי שאפשר לכבוש כך במהירות את התורה. הרגשתי כמו אדם שמהלך באיטיות של 3 קמ"ש, ופתאום מגלה שבעצם... יש לו כנפיים!!" הוא יכול לגמוע את המרחק הזה בכמה רגעים... האמת, שהתחלתי את האתגר הזה בשביל לשמח אותו על מיטת חוליו, אבל לא "בניתי על

נקל להבין: אם כל כך רוצה הקדוש לעמוד לימין מי שידליק נר לעילוי נשמתו, **כמה יכיר טובה למי שישתתף ולו במעט בחזונו הגדול להקמת "כולל ש"ס"!**

אל תפסידו את ההזדמנות הקדושה. מספר הטלפון של ידידי, רבי שמעון וועקנין: 0527157155

כל זה כתבתי בישוב הדעת ומתוך הרבה מחשבה והתלבטויות עד שהעזתי לכתוב דברים אלו, ואקוה להיות לעזר לכל הסובלים ברוחניות וגשמיות. ממני, הנפרד מכם באהבה עצומה רק בגוף, וקשור עם כל נשמות ישראל בלי יוצא מן הכלל באהבת עולם. שלמה אסולין.

